

'Altera manu fert lapidem, panem ostendat altera.' (1)

AB HAKKINDA

11 TEZ*

Temel DEMİRER
Yazar

Soru(n)lar

1) AB (Avrupa Birliği) hakkında yanıtlanması gereken soru(n)lar: 'Ne', 'Kim İçin', 'Neden', 'Nasıldır'.. Yanıtların ortaya koyduğu gerçek ise, AB'nin bir sermaye stratejisi olduğudur.

AB'yi ve ona 'uyum'u savunmak, kapitalist sistemin bugünkü yüzü olan neo-liberal politikaları ve onlara 'uyum'u savunmaktır.

AB denilen şeyin seceresini ortaya koymadan; bu 'mesele' hakkında -ucuz spekülasyonlar dışında- bir şey denilebilir mi?

AB dediniz mi, XXI. yüzyılda kapitalizmden, 'küreselleşme'den, sermayenin yeniden yapılanmasından, emperyalistler arası çelişki ve kışımadan söz etmeniz gerekir.

• İnkârı mümkün olmayan, ayan beyan bir gerçeği nakledelim: "AB halen yüzde 24'lük bir pay ile dünyanın en büyük mal ve hizmet ihracatçısıdır... Arkasından yüzde 19 ile NAFTA (ABD, Kanada ve Meksika) ve yüzde 8 ile Japonya geliyor. Çin, Hindistan, Brezilya ve Rusya'dan oluşan 'dört hızla yükselen büyük ülke grubu'nun toplam payı ise yüzde 15...

Uluslararası sermaye hareketleri ve dış yatırımlarda Avrupa en büyük paya sahiptir... AB yüzde 42, NAFTA yüzde 39, Japonya yüzde 8...

Küreselleşme olarak tanımlanan gelişmelerde Avrupalı şirketler önder konumdadır... Dünyanın dört bir yanı ile ticaret yapıyor, yatırıma gidiyor ve bilgi ile teknoloji götürüyorlar...

Avrupa iç pazarı da diğer ülkelerin ticaret ve yatırımına açıkta dünyanın en ilerisidir..." (2).

Günümüzde Yabancı Doğrudan Yatırımlar'ın yaklaşık yüzde 70'i gelişmiş dünyanın (AB dahil) kendi coğrafyasında yüzde 20'si yakın çevresindeki ve mutlak kontrolü altında bulundukları

coğrafyalarda, kalan yüzde 10'u ise kapitalizmi sürdürülebilir kılmak için büyük tavizler aldıkları coğrafyalarda gerçekleştirilmektedir.

Eğer bunlar böyleyse, ki böyledir; AB dediniz mi, onun da müsebbibi olduğu 'Yeni Dünya Düzen(sizliği)'nden ('YDD') söz ediyorsunuz demektir... (Bu bağlamda AB'ye her 'evet' şu eşitsizlik tablosuna da -dolaylı/dolaysız- 'evet'tir!).

2) Söz konusu gerçeği 'es' geçmediği için AB konusunda dediklerim/yazdıklarım; (3) iç ve dış bağıntılarıyla: Emperyalizm, militarizm, saldırganlık ve savaş demektir. Kapitalizm uygarlığı değil, kokuşmuşluğu ve barbarlığı temsil ediyor. Emperyalistler 'özgürlük' ve 'adalet' değil, egemenlik peşindedirler... türünden 'basit'/temel saptamalardan hareket eder.

• Bunun için de sağcıların değil, solcuların AB'ciliğini yadığıdır!

Hayır; Slavoj Žižek gibi, "Tek tercihin Amerikan uygarlığı ile Çin'in yükselen otoriter-kapitalist uygarlığı arasında yapılacağı bir dünyada yaşamak istiyor muyuz? Eğer yanıt 'hayır'sa o zaman tek alternatif Avrupa demektir." (4) diyenlerden değilim.

Ne reel politiker ince hesapların ne de ucuz popülizmin AB değerlendirmelerinde, bir eksen oluşturmayacağını savunanlardanım.

'Çoğunluk'un AB'ye 'evet' demesi; ya da 'azınlık'ın 'hayır' demiş olması da; AB'nin niteliği açısından bir şey değiştirmez.

Kaldı ki AB, söz konusu 'çoğunluk' açısından bilinmemektedir.

Örneğin "Türkiye'de 'AB'ye dair ne düşünüyorsunuz?' denildiğinde insanlar, yüzde 90'lara varan, hatta aşan bir oranda 'Evet, kabul ediyorum.' diyorlar. Onlara 'Peki, AB nedir?' dendiğinde, 'su-

dur' diyenlerin sayısı ise en fazla yüzde 5-10'u geçmiyor"! (5).

AB Nedir, Kime Hizmet Eder?

3) Evet, 'AB nedir?' sorusuna net yanıt(lar) vermemiz gerekmektedir.

AB, kapitalizmin çok uzun süreli krizleri sonucunda, İkinci Dünya Savaşı sonrasında Avrupa sermayesi ve tabii diğer sermayelerin de katkısıyla uzun süreli bir güç merkezi olmaya dönük bir proje olarak ortaya çıkartıldı.

Avrupa uzun yıllar bütün savaşları üzerinde yaşamış, sürekli birbiriyle savaşan ülkelerin birlikteliği üzerine kuruluydu. Bu riskin de bertaraf edilmesi gerekiyordu ve edildi. Bu dizaynda 45'ten 70'lere, hatta Avrupa için 80'lere sarkan bir Avrupa modeli ortaya çıktı. Söz konusu model, burnunun dibindeki SSCB'den doğrudan etkilendi. Yani 'Soğuk Savaş' koşullarında, Sovyetler Birliği'nin hızla büyüdüğü konjonktürde, AB böyle bir refleksi ortaya koydu.

Dolayısıyla, bu haliyle baktığımızda AB'nin özelliikle bugünkü tartışılan o sosyal boyut meselesi ya da sosyal Avrupa meselesi gibi kurumsallaşmalar esas itibarıyla o konjonktürün ürünüydü. Yani bir birikimin gerekliliği, bir de o dünya konjonktürünün dengeleri sonucunda gereklilikler olarak karşımıza çıktı.

- AB, ABD karşısında ekonomik ve giderek siyasal bir güç hedefi doğrultusunda atılmış önemli bir adımdır. Bir dünya gücü olma, rakip bir blok olarak dünya hegemonyasında yer alma hedefi, AB'nin temel varlık nedenidir. Soğuk Savaş'ın ardından, yani küreselleşme denilen yeni emperyalist paylaşım evresinde bu çok daha nettir.

Bu bağlamda Avrupa Anayasası, Avrupalı büyük güçlerin hakimiyeti ve idaresi altında federal bir AB yaratmaya yöneliktir. Bu, Avrupalı büyük sermaye adına üstlenilmiş bir proje olup, AB'yi siyasi ve askerî bir bloka dönüştürmeyi amaçlar. Bu gelişmeler, tüm süreci şekillendiren ve birbirinden ayrılmaz üç ilkeye dayanır: federalizm, neo-liberalizm ve militarizm. Avrupa işçileri ve halkları için bunlar sadece sosyal ve medeni haklarda gerileme, eşitsizliklerin derinleşmesi, ülkeler ve bölgeler arasındaki asimetrixlerin çoğalması ve bizimki gibi küçük, daha az gelişmiş ülkeler açısından daha fazla bağımlılık anlamına gelir.

4) Söz konusu çerçevede 'İnsan Hakları AB'si

diye sunulan gidişatın 'temel taşı'nı 'Kopenhag Kriterleri' oluşturur. Bu doğru da, göklere çıkarılan 'Kopenhag kriterlerinin ne olduğunu, ne dediğini bilen var mı? Bakın ne der bu 'kriterler': 'Üyelik aday ülkelerinin...; işleyen bir piyasa ekonomisinin varlığını ve Birlik içinde rekabetçi baskı ve piyasa güçleriyle başa çıkma kapasitesi; siyasi, ekonomik ve parasal birlik amaçlarına bağlılık dahil olmak üzere, üyelik yükümlülüklerini üstlenme yeteneği...' (6) belirleyicidir.

Evet emperyalist bir serbest piyasa reçetesi olarak AB'nin ihraç malı radikal pazar merkezli neo-liberal modeldir. Örneğin AB ile bütünleşme sürecinde 'dünyanın en dinamik 10 ekonomik bölgesinden birisi' ilân edilen ve elektronik alanındaki yoğun yatırımlar nedeniyle 'General Electric Ülkesi' adı verilen Macaristan, bu süreçte Mannesmann, Philips, IBM, Kenwood, Samsung, Siemens gibi birçok Çok Uluslu Şirketler (ÇUŞ)'un öncelikli yatırım bölgesi haline geldi.

Macaristan'ın en büyük yerli elektronik şirketi olan Videoton ise bu şirketlere tesis sahibi ve işgücü işvereni olarak üretim altyapısı ve emek gücü kiralayan iki ayrı ağ oluşturarak, ÇUŞ'ların asgari sabit maliyet ve azami esneklikle çalışmasını sağlıyor.

Bu sistemde örneğin IBM, Ericson ve Philips gibi ÇUŞ'lar mevsimlik göçmen Slovak işçi kiralama, işçileri sürekli işten çıkararak kıdem düşürme sistemleriyle çalışırken, gelirler asgari ücrete doğru bastırılıyor ve Macaristan'ın Doğu'nun en büyük elektronik ihracatçısı olması yarı vasıflı, çoğunlukla kadın bir işgücünün güvencesiz koşullar altında çalıştırıldığı bir istihdam rejimi yaratıyor (7).

5) Emperyal bir birlik olarak AB sınıfsal bakımdan 'nötr' bir organizasyon değildir. Bu sınıfsal yapı Maastrich Kriterleri'nde ve AB Anayasası'nda resmen ilân edilmiştir; serbest piyasa ekonomisi tek ve resmi sosyo-ekonomik sistemdir. AB, kısa vadede (2010 yılında) dünyanın en rekabetçi ekonomisi haline gelmeyi hedeflemektedir. Bunu gerçekleştirmenin tek yolu vardır: 'Sosyal Avrupa'yı tasfiye etmek. Sosyalizmin ve toplumsal muhalefetin baskısından kurtulan Avrupa sermayesi zaten bunu yapmaya çalışıyor. Sosyal devletin kazanımlarının tasfiyesi ve neo-liberal özelleştirme saldırısı bu anlama gelmektedir.

- Avrupa elbette yekpare bir bütün oluşturma-

maktadır. Bu coğrafyada da farklı iktisadi ve toplumsal çıkarlar arasında çelişki, mücadele ve çatışma, inişli-çıkışlı bir seyir izlese bile devam etmektedir. Başka bir anlatımla, Avrupa aynı zamanda bir sınıf mücadeleleri alanıdır. Ancak, bu durum AB kurumları üzerindeki sermaye egemenliğini ve yönlendiriciliğini görmeyi engellememelidir.

- AB, gezegene hakim olma mücadelesinde uzunca süredir inisiyatifini yitiren yaşlı kıta sermayesinin yeni bir emperyalist birlik ve entegrasyon hareketidir.

- AB sadece Kopenhag Kriterleri'nden ibaret sayılmakta, üstelik bu ünlü 'kriterler'in ne anlama geldiği yeterince analiz edilmemektedir. Kopenhag Kriterleri üzerinden bakıldığında da son çözümlemede AB, sınıflar üstü teknik ve hümanist bir proje değildir, liberal-demokratik bir hukuksal ve kurumsal çerçeve yaratılarak serbest piyasa ekonomisini ve kapitalist pazarın işleyişini rasyonelleştirme girişimidir.

AB'nin Yapısal Çelişkileri

6) AB, yapısal çelişkileriyle bir fragmantasyon (parçalanma) süreci yaşarken; "AB liderlerinin Brüksel Zirvesi bütçe krizine takıldı. Blair, İngiltere'nin katkı payı iadesinden, Chirac, Fransa'nın tarım sübvansiyonundan taviz vermiyor..." (8).

"Brüksel Zirvesi'ndeki bütçe pazarlıklarında anlaşma sağlanamadı. Dönem Başkanı Lüksemburg'un Başbakanı Juncker, 'Uzlaşmaya varılabilmesi için birbirinden yoksul yeni üyelerin kendi paylarından kesinti yapılmasını önerdiklerini duyunca çok utandım.' dedi... Brüksel'de Blair'in sert tutumu yüzünden bütçe üzerinde uzlaşma sağlanamaması birliği temelinden sarstı..." (9).

'Fransa ile İngiltere arasındaki ilişkilerin en kısa tanımı: Bir zamanların iki büyük denizaşırı imparatorluğu, bugün AB içinde iki ayrı gelecek görüşünün savunucusu...' (10).

Ayrıca da "İngiltere ve Almanya liderleri, AB vizyonu konusunda kapışıyor. Blair, 'ekonomik birlik', Schröder ise 'siyasi birlik' görüşlerini dillendiriyorlar..." (11).

Fragmantasyon sürecini yaşayan AB, emekçilerin ve genel anlamda halkın kazanımlarını değil, sermayenin gücünü ve egemenliğini büyütmektedir.

Anımsatalım: Batı Avrupa sermayesi, bugün Kıta'da geçerli olan demokratik-sosyal hak ve ka-

zanımları kendiliğinden vermemiştir. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra yıkılan ve şiddetli sınıf mücadeleleriyle sarsılan Avrupa, sosyalist sistemin de baskısıyla buna zorlanmıştır. 'Avrupa Sosyal Modeli' böyle bir tarihsel arka plana sahiptir. Ve hiç şüphe yok ki, Birlik merkezileştikçe yangından son kurtarılacak şey de bu 'sosyal model' olmaktadır ve olacaktır da...

'Avrupa Sosyal Modeli' (mi)!

7) AB'nin 'sosyal devlet' modeli olduğu (?) iddialarıyla (!) adım başı karşılaşırsınız.

Meselâ Türkiye, Eurobarometer'in araştırmasına göre, halkın yüzde 48'i refah düzeyinin artması, yüzde 34'ü sosyal güvenlik sisteminin düzelmesi, yüzde 30'u ise serbest dolaşım hakkını elde etmek için AB üyeliğini istiyor.

Bu üç oran, AB'ye 'evet' diyen yüzde 62'lik kesimin büyük bölümünün refaha kavuşmak, yoksulluktan kurtulmak, yani insanca yaşayabilmek için AB üyeliğinden yana olduğunu gösteriyor. Türkiye'den bakınca Avrupa bir 'refah adası' olarak görülüyor.

- Oysa ki böyle bir şey yoktur!

Almanya'da Federal Hükümet tarafından yayınlanan 'Zenginlik ve Yoksulluk Raporu'na göre yoksulluk oranı 1998'de yüzde 12.1 iken, 2003'te yüzde 13.5'e çıkmış. Bu, 80 milyon nüfuslu ülkede 11 milyon insanın yoksulluk sınırının altında yaşadığı anlamına geliyor.

2004'te yürürlüğe konulan 'Ajanda 2010' ile çok sayıda insanın daha da yoksullaştığı hesaba katıldığında, gerçek yoksulluğun çok daha fazla olduğu görülecektir.

Raporda, en zengin yüzde 10 ile en yoksul yüzde 10 arasında yapılan kıyaslama, sınıflar arasındaki uçurumun ne kadar derinleştiğini gözler önüne seriyor. 1998-2003 arasında en zengin yüzde 10'luk azınlığın geliri, yüzde 29 oranında arttı. Yani ortalama gelirleri 504 bin Euro'dan 624 bin Euro'ya çıktı. Aynı süre zarfında en yoksul yüzde 10'luk kesimin, ortalama borcu 3.900 Euro'dan 7.900 Euro'ya yükseldi.

Ayrıca, halkın yüzde 50'si toplumsal servetin sadece yüzde 4'üne sahip iken, en zengin yüzde 10'luk azınlık toplumsal servetin yüzde 47'sini elinde tutuyor (12).

- Bilmeyen yok: AB'nin motor ülkesi Almanya kimilerine göre tarihin en büyük krizini geçiriyor.

Bundan en çok etkilenenler göçmen işçiler, Türkler. Kayıtlara göre 548.000 yabancı pasaportlu işsizden 175.000'i, yani her 3 işsizden biri Türkiye'li!(13).

Almanya'da işsizlik İkinci Dünya Savaşı öncesi rakamlarını aştı. 1965 yılında 500 bin olan işsiz sayısı 1975 yılında 1 milyonu, 1990'da 2 milyonu, 1998'de 4.5 milyonu, 2005'te ise 5 milyon sınırını geçti. 2005 yılı rakamları geçici olarak meslek eğitim kurslarına katılan işsizleri kapsamıyor. Kurslara katılan işsizlerle birlikte toplam sayının 6.5 milyonu aştığı belirtildi(14).

- Tüm bunlara bir ek daha: Resmi rakamlara göre Batı Avrupa'da 18 milyonu aşkın işsiz vardır. Bu da faal nüfusun yüzde 10.6'sıdır(15).

- AB'nin resmi parası Euro'ya geçişten sonra AB ülkelerinde ücretler erozyona uğramıştır. Örneğin AB'nin motor gücü Almanya'da yaşanan ücret erozyonu yüzde 15 civarındadır. Bunun anlamı işçilerin yüzde 15 oranında gelir kaybına uğradığıdır (16).

- AB üyesi Finlandiya'da sosyal güvenlik sisteminin budanması ve işsizlere yapılan yardımın azaltılması ile yüzbinlerce kişi yoksullar ordusuna katıldı, yoksullar yardım kuruluşları ve belediyelerin dağıttığı yiyecekleri alabilmek için saatlerce kuyruklarda bekliyor... 5.2 milyon nüfuslu Finlandiya'da AB kriterlerine göre 560 bin yoksul bulunuyor(17).

- AB üyelerinde sendikalar ciddi üye kayıpları yaşamaya başlamış ve sendikalar eski mücadeleciler, ödün vermez, sınıf esasına dayalı sendikacılık anlayışlarını terk ederek değişen endüstriyel ilişkiler düzeni içinde yeni mevziler aramaya başlamışlardır(18).

- ICFTU'nun hazırladığı bir rapora göre, AB'nin sendikal, sosyal haklar normları ILO Sözleşmeleri'nin gerisinde. AB'nin üye ülkelerinde ILO Sözleşmeleri kapsamında ağır ihlaller söz konusu. Yeni giren ülkelerde ise üye ülkelerin çok gerisinde sendikal hak, sosyal hak düzenlemeleri geçerli. Çok uzun bir sendikal haklar savaşımı sonucunda kazanılmış çalışma süreleri -aday ülkelerde daha ağır olmak üzere- üye ülkelerde 10 saatten 12 saate kadar uzatılırken, pek çok uygulamada da fazla mesai ücretleri de kaydırılıyordu. Üstelik birçok işyerinde işten atılma, işsizlik tehdidi ile sendikalar ya da işyeri temsilcilikleri ücretlerin aşağı çe-

kilmesi, çalışma koşullarının ağırlaştırılmasına onay veriyorlardı...

AB üyeliğine geçişi planlı sosyalist ekonomiden piyasa ekonomisine geçişle birlikte yaşayan Estonya'da çalışanların yaşamlarına yansıyan veriler çok daha olumsuz çarpıcılıkta. Sendikalı çalışan sayısı bir çırpıda yüzde 90'lardan 15'lere düşmüş. İşsizlik oranı yüzde 20'ye çıkmış. AB'den büyük yatırımlar almasına ve 1.4 milyon gibi küçük nüfusa karşın zengin-yoksul farklılaşması 104 kat artmış. AB kaynaklı yatırımlar başkent çevresinde toplandığından bölgeler arası farklılıklar da artmış. Yatırım yapan sermaye, ücretlerin asgari ücrette kalmasında diretiliyor. İş yasası düzenlemesi ile esnek çalışma getirilmiş. İşçilerin işsizlikle tanışmasının ardından sosyal güvenlik reformu yasa değişiklikleri ile sağlık hizmetlerinden yararlanmada önemli hak kayıpları, emeklilik haklarının geriye gidiş süreci yaşanmış (19).

Şimdi burada durup soralım: Sizin savunduğunuz 'sosyal' AB bu mu?

Ancak durun; daha değineceğimiz soru(n)lar bitmedi... Devam edelim!

AB= 'Özgürlük', 'Demokrasi', 'Anti-Militarizm' (Değil) mi?

8) Gelelim 'özgürlükçü', 'demokratik' olduğu iddia edilen AB'ye...

Bakın bu konuda Orhan Bursalı neler diyor: 'AB, büyük bir sosyolojik/siyasal yenilik, tarihin gördüğü en büyük uygarlık projesidir..'

Fransa ve Almanya kendi deneyimlerinden, geçmiş Avrupa deneyiminden yola çıkarak bu Birliği geliştirdiler. Kıtada artık savaş istenmiyor. Bu özelliği ile AB, ABD'den ayrılıyor..' (20).

'Savaşçı' ya da 'militarist olmayan' AB mi? Siz ne dediğinizin farkında mısınız?

- Yanıtı rakamların kesin diline bırakalım.

İlki şu: Çok demokratik, bilinçli Avrupa'da Eurobarometre verisine göre- 'en güvenilir kurum' sıralamasında birinci, yüzde 69'la ordudur, parlamentoya güven oranı ise yüzde 38'i geçmektedir! (21).

İkincisi: AB üyesi ülkeler resmi rakamlara göre 2003 yılında 28.3 milyar Euro'luk silah sattı. İşte AB'nin 2003 yılı silah satışlarını konu alan rapordan önemli satırbaşları yukarıdadır.

- 28.3 milyar Euro'luk satış...
- Bu satışın 8.3 milyar Euro'luk bölümü AB içinde oldu...
- Ortadoğu ülkelerine 8.4 milyar Euro'luk silah satıldı...
- En fazla silahı, 13 milyar 613 milyon Euro ile Fransa sattı...
- Fransa'yı 4 milyar 864 milyon Euro ile Almanya, 4 milyar 488 milyon Euro ile İngiltere izledi...
- Hollanda 1 milyar 150 milyon Euro, İtalya 1 milyar 282 milyon Euro, İsveç 977 milyon Euro, Belçika 666 milyon Euro'luk silah satışı yaptı...' (22).
- Ve bir şey daha: Kimi AB üyesi ülkelerin haki giysili cellatları Afganistan ve Irak'ta ne yapıyorlar dersiniz?

'Demokratik' AB mi?

9) "Avrupa'da bir kale mantığı körükleniyor." diyen BM İnsan Hakları Yüksek Komisyonu üyesi Mary Robinson ekliyor: "Kontroller sıkılaştıkça, tartışmalar ve sığınma hakkı isteyenler ve göçmenler hakkında konuşurken kullanılan dil kabalaşıyor. Bu, antisemitizmin yeniden güçlenmesi ve 'İslamfobi'nin artışıyla beraber, Avrupalı lider ve vatandaşların yüzleşmesi gereken güçlükler." (23).

Siz; AB, etnik veya ulusal soru(n)larda çok 'hassas' MIŞ... 'Kürt Sorunu'nun çözümünde 'motor güç' MÜŞ... diyenler; buna ne diyeceksiniz?

İrlanda (IRA ve Sinn Fein), Bask (ETA ve Herri Batasuna), Korsika Avrupa'da ya da Avrupa'nın İngiltere, İspanya, Fransa'sında değil mi?

• Bilmem duydunuz mu? "İspanya Meclisi, Bask Bölgesi'ne daha geniş özerklik tanınmasına ilişkin Ibarretxe Plan'ını reddetti" !(24).

Anımsatalım: Azınlıkların ve etnik grupların korunmasını amaçlayan bazı sivil toplum örgütleri, azınlıkları tarif ederken sadece devletlerin azınlık olarak tanıdıkları veya uluslararası antlaşmalarla azınlık niteliği kazanan grupları değil, her cins etnik grubu da azınlık sayıyor ve onların sözcülüğünü üstleniyorlardı. Oysa Avrupa Konseyi çerçevesinde imzalanan 'Azınlıkların Korunması Çerçeve Sözleşmesi' devletlere hangi grupların azınlık sayılacağı, hangilerinin sayılmayacağı konusunda tercih hakkı tanıyor. Buna göre devletler sözleşmeye koydukları çekincelerde azınlık saydıkları grupları ismen belirtmişlerdir...

Örneğin AB'nin önde gelen ülkelerinden Fran-

sa'da 1.200.000 Alzaslı, 900.000 Breton, 300.000 Lorenli, 300.000 Katalan, 200.000 Korsikalı, 200.000 Flaman ve 100.000 ila 200.000 Bask yaşıyor; ama Fransa bunlardan hiçbirini azınlık olarak kabul etmiyor. Yunanistan yaklaşık 70 yıldan beri ülkesindeki Makedon azınlığının varlığını kabul etmemektedir. Yunanistan'daki Makedon azınlığının okulları yoktur, kiliseleri yoktur, hiçbir azınlık kurumu yoktur. Yurtdışındaki bazı Makedon asıllı Yunan vatandaşları örgütlenmekte ve haklarını aramaktadırlar; ama Yunanistan bunların varlığını bile kabul etmemektedir (25).

Hoşgörü, çoğulculuk, çokkültürcülük, vs'nin Avrupa'sı mı? Hadi canım sende! Gerçeklerden, yabancı düşmanlığının, neo-faşizmin, ayrımcılığın Avrupa'sından söz edelim...

"Batı Avrupa'ya 1960'lardan sonra büyük işçi göçü başladı. Sayılarının milyonları aşmasına rağmen, gelenler birçok ülkede yok sayıldı. Max Frisch'in deyimıyla 'İşçi çağırdık, insanlar geldi.' olgusunun ancak işçi çocuklarının okula başlamasıyla farkına varıldı...

Bugün Batı Avrupa, göçmenleriyle bir arada yaşayamamanın krizi eşliğinde. Yıllardır uyguladıkları yanlış, kısa vadeli politikaların iflasını kabul etmektense, şimdi de sorunu kültürel ve tarihi nedenlerde arıyorlar. Devletler bazında giderek kurumsallaşan ırkçı görüş, göçmenlerin Avrupa'ya uyumsuzluğunu iddia etmekte" !(26).

Örneğin, "Avrupa'da başlayan 'yabancıların uyumu' tartışmasına Almanya'da 1974-1982'de başbakanlık yapan sosyal demokrat Helmut Schmidt de katıldı. 'Türk işçilerin Almanya'ya kabul edilmesi bir hataydı' diyen Schmidt, çokkültürlülüğün demokratik rejimlerde değil, sadece otoriter rejimlerde işleyebileceğini savundu"!(27). Ve "Avrupa İrkçılık ve Yabancı Düşmanlığı İzleme Merkezi'nce yayımlanan bir raporda, AB içinde çokkültürlü topluma direnişin arttığı belirtildi. En büyük direnişin Yunanistan'da gözlemlendiğine dikkat çekilen raporda, Yunan halkının yüzde 80'i, çokkültürlü topluma karşı çıkarken, bu oranın Türkiye'de yüzde 21.3'te kaldığı yer aldı. Raporda, AB halkının yarısının, göçmenlere yönelik olumsuz bir tutum sergilediği belirtildi..." (28).

• Alın size, özüne dönen Avrupa'ya ilişkin 'güncel veriler':

AB üyesi Almanya, 600 yıldır birlikte yaşadığı, Hitler döneminde soykırımdan geçirdiği Yahudilerle Roman ve Sintileri azınlık olarak kabul etmeye yanaşmıyor! (29).

İngiltere’de birçok Türk’ün de olduğu Oakington Göçmen Merkezi’nde görevlilerin mültecilere yönelik ırkçı ve şiddet içeren davranışlar sergilediği ortaya çıktı. BBC’de yayımlanan gizli kamera görüntüleri, görevlilerin, aralarında 130 Türk’ün de bulunduğu mültecilere işkence yaptıklarını gözler önüne serdi. Çekimler, görevlilerin, suçlarını övünerek anlattıklarını da ortaya çıkardı. Merkez’de 165’i çocuk 1.690 kişinin bulunduğu belirtildi! (30).

Avrupa’da yeni bir ırkçı dalga yükseliyor: müslüman karşıtlığı! (31). Uluslararası İnsan Hakları Raporu, Avrupa’da müslümanlara karşı hoşgörüsüzlük ve ayrımcılığın arttığını ortaya koydu! (32).

Avusturya, Avrupa Konseyi’nin Irkçılık ve Hoşgörüsüzlükle Mücadele Komisyonu’nun (ECRI) ağır eleştirilerine hedef oldu. Avusturya hakkında yayımlanan raporda ırkçı ve yabancı düşmanı yaklaşımların belli grupların tekelinde olmadığı ve halka mal olduğu vurgulandı! (33).

Yabancı düşmanlığının hızla tırmandığı Hollanda 26 bin sığınmacıyı sınır dışı etme kararı aldı! (34). Vb’leri, vb’leri...

• Ya da Avrupa Hollanda’sının ‘İslam Fobisi’ mi?

Evet, çok ironik olsa da; “Türkiye’yi içine alıp almamayı tartışan AB ülkelerinin kendi içlerindeki müslüman azınlıkla ciddi sorunları bulunuyor. Pek çok AB ülkesi, müslüman azınlığın topluma uyum sağlayabilmesi için baskıcı yöntemlerin ötesinde politikalar üretebilmiş değil...

Örneğin, 11 Eylül sonrası çoğunluğun gözünde müslümanlar potansiyel teröriste dönüştü. Sözcüleri İngiltere’de 2001-2003 yıllarında sokakta hırpalanan Asyalıların oranı yüzde 302 arttı. Açık Toplum Enstitüsü’ne göre, Britanya’da müslümanların yüzde 80’i bu süreçte derilerinin renginden değil, dinsel kimlikleri yüzünden tacize uğradı...” (35).

Ve son bir şey daha: Uluslararası Af örgütü, Uluslararası Gazeteciler Federasyonu ve Noam Chomsky gibi aydınların ‘Cenova İsyanı’ni bastırma adına kullanılan yöntemleri lanetlediği ve ‘Kapitalist küreselleşmeye karşı hareketin tarihin-

deki en kötü insan hakları ihlallerine tanık olunan yer Cenova’ (36) değil miydi? Bu, unutulabilir mi?

Örnekler çoğaltılabilir... Ama biz, parantezi kapatıp devam edelim...

AB Demokrasi Değil Oligarşik-Polis Devletidir!

10) “İtalya, yargısız ve süresiz gözaltı içeren terörle mücadele paketini açıkladı. İngiltere, AB’de telefon ve e-posta iletişiminin izlenmesi için bastırıyor. AB terörle mücadele paketi açıyor. AB’nin polis devleti yolda...” (37).

Özetle, AB ‘demokrasi tellallığı’ndan vazgeçiyor; daha doğrusu aslına rücu ediyor.

Geçerken soralım: AB’nin İrlanda’da IRA’ya; Bask’ta ETA’ya (ve Herri Batasuna’ya) ve ötekilere karşı tavrı nedir? Baader-Meinhof’u (Siz bakmayın intihar ettiler dediklerine!) cezaevinde katledenler kimdi? Bu konu neden hâlâ aydınlatılmadı? Avrupa’nın Gladio’su, Altın Post’u ne oldu?

• Görmezden gelemezsiniz: Krizin yoğunlaşp/yaygınlaşması ile ‘kapitalist demokrasi’ denilen şey (‘olgu!’) arasında doğrudan bir ilişki olduğu ya da (kapitalist metropoller ve) AB’de olup-bitenin yaşanan krizden bağışık olmadığı herkesin malumdur. Örneğin, ‘Demokrasinin sınırlarının genişlemesi ile burjuvazinin sınıf çıkarlarının uyuşmadığının en tartışmasız kanıtı faşizm yıllarıdır.’ (38).

AB (ve elbette kapitalist metropoller) de yaşanan mevcut durum; aşırı sağcılığın yoğunlaştırılmasıyla doğrudan bağımlı olarak (G. Dimitrov’un ‘klasik faşizm’ tanımından farklı bir) neo-liberal faşizm devreye sokulup; sıradanlaştırılmaktadır...

Faşizmi doğuran karın, kapitalizmdir...

Faşizmin güncel gerçeği kavramak için Franco-İs Chatelet’in uyarılarını da unutmamak gerek... Nakledelim: ‘Faşist devlet, liberal devletin özel bir biçimidir... Faşist devlet, yalnızca kendi özüne indirgenmiş liberal devlettir...’ (39).

Aşırı sağcılığın yoğunlaşmasıyla eşzamanlı kesitte gelişen/ geliştirilen ‘küreselleşmenin neo-liberal faşizmi’ kavranmadan; “Sermaye ‘totaliterliği’nin göbek adının ‘faşizm’ olduğu” (40) anımsanmadan; gerçekleri kavramak mümkün değildir.

İyi de emperyalist metropollerdeki ‘Bu gidişat nereye’ mi? Richard A. Falk, Amerikan emperyal jeopolitikasını irdelediği ‘Dünya Düzeni Nereye?’ (41) başlıklı yapıtta, bu soruyu, dünyanın gidişati-

nın küresel faşizme doğru bir yöneliş olduğuna işaret ediyor.

'YDD' dedik; çünkü kapitalist sermaye birikim modelinin küresel bir krizle sarsıldığı bu aşama 'küreselleşme'nin kendisidir ve de 'Toplumsal sistemde gerek ekonomik nedenlerle gerek dış politik etkenlerle ortaya çıkan kriz dönemlerinde birliği sağlama yolunda zorlanan siyasi irade de her zaman ırkçı milliyetçilik seçeneğini hazır bulundurur...' (42).

- Yeri geldi, somut örnekleri sıralayalım:

İngiltere iç istihbarat örgütü Military Intelligence-5'in kadın başkanı Elizabeth Manningham-Buller, terörle savaş ve halkı teröristlerin eylemlerinden koruma zorunluluğunun özgürlükleri aşındırmasının kaçınılmaz olduğu uyarısında bulundu... (43).

İngiltere, terörü teşvik eden ve övenleri vatan hainliğiyle suçlamayı gündeme aldı... (44).

Blair, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ni iç hukuk düzenlemesi haline getiren İnsan Hakları Yasası'nın gerekirse sınır dışı işlemlerini kolaylaştırma yönünde değiştirileceğini belirtti. Sert mesajlar veren İngiltere Başbakanı, 'Oyunun kurallarının değiştiğinden kimsenin şüphesi olmasın.' dedi... (45).

İngiltere, müslümanları, şüphelendikleri kişilere polise bildirmeye zorluyor... (46).

İngiltere'deki terör saldırılarının ardından Avrupa'nın birçok ülkesinde çıkarılan terör yasaları temel insan haklarının büyük bir bölümünü çöpe atıyor. Eski kıtanın ülkeleri gün geçtikçe 'demokrasinin beşiği' olmaktan çıkıp, polis devletleri haline geliyorlar (47).

Sonuç Yerine Kapitalist AB'ye Hayır!

11) 'Devrim olmadı, demokrasi verelim' formülüyle tarif edilmeye kalkışılan AB 'pek cazip' olsa da; hayatın bu yamalı bohçaya hiç mi hiç tahammülü yoktur.

Artık 'ama'sız ve 'fakat'sızca; yani 'eveleyip-geveleme'den yüksek sesle telaffuz edelim: Ne ABD Irak'a demokrasi ihraç ediyor ne de AB süreci Türkiye'yi daha demokratik bir ülke yapıyor.

• Şimdi burada durup, görmek/duymak istemeyenlere anımsatalım: "AB Ekonomi Masası'ndan Dirk Verbeken, Türkiye'nin AB'ye girmesi için,

Türkiye'nin 'daha fazla tasarruf etmesi ve daha fazla yabancı yatırım çekmesi' gerektiğini belirtirken, Türkiye'den 'daha fazla liberalleşme, daha az sosyal devlet' anlamına gelecek değişiklikler yapması istendi..." (48).

AB (ve Kopenhag Kriterleri) savunucuları... Savunduğunuz şeyin 'serbest piyasa' dedikleri kapitalist talan ile tahakküm olduğundan ve 'Serbest rekabet piyasası denilen masal olmasa sermaye hegemonyasını yaşama geçiremez.' (49) olduğundan haberdarsınız değil mi?

Yeri geldi anımsatalım: AB'nin mevcut 'zengilikleri'nden Türkiye'nin de pay alacağı 'iddiası'na sarılan spekülâtörler: W. Godwin, 'Zengin olmak, bir başkasının emeğinin ürününe el koyma ayrıcalığına sahip olmaktan başka bir şey değildir.' der bir misiniz?

Ve nihayet 'Bu dünya, varsılın seyredilmesi üstüne kuruludur. Sahip olmak, tek başına hiçbir anlam taşımaz. Varsıl, sahip olduğu ayrıcalıkları göstermek zorundadır. Asla saklanamaz' (50).

AB, savunucuları nasıl sunmaya kalkışırsa kalkışsın, neo-liberal özelleştirmeci bir saldırıdır... AB'ye 'uyum' kapitalist sistemin bugünkü yüzü olan yeni liberal politikalara da 'uyum'dur.

Eğer bunlar böyleyse, ki böyledir; AB dediniz mi, onun da müsebbibi olduğu 'YDD'den söz ediyorsunuz demektir. Bu bağlamda AB'ye her 'evet', emperyalist-kapitalizmin eşitsizlik ve tablosuna da -dolaylı/ dolaysız- bir 'evet'tir!

• Şimdi, artık 'hakikat'le yüzleşme zamanıdır: Sermaye stratejilerinden birini tercih etmek ne zamandır 'solculuk' olmuştur?

AB yanlılarının, 'devrimci dönüşüm' diye bir dertleri yoktur. Çünkü, sorunlara mevcut uygarlığı aşan anti-kapitalist bir perspektiften bakmazlar. Öyle olduğunda lafı geveleyecek ne yer ne de malzeme kalır çünkü.

Hâlbuki esas meseleyi görmek, dünyayı değiştirecek dinamiği kavramaktır...

Kaynaklar ve Dipnotlar

1. 'Bir eliyle ekmek gösterir;/ diğeriyle taş tutar.'(Plautus).
2. Bahadır Kaleağası, 'Dünya Dönerken Durulmaz', Radikal, 25 Ekim 2005, s.11.
3. Bkz: Temel Demirer-Koray Serpen, Yeni Dünya Düzeni AB ve Türkiye, Dev. Maden-Sen Yay., 1996; AB ve Sosya-

- listler: Akıntıya Karşı, Derleyen: Sibel Özbudun-Temel Demirer, Ütopya Yay., 2000; 'AB: Kim ve Ne İçin?' (s.7-102), 'Sermaye Avrupası ile Entegrasyon!' (s.174-214), 'AB mi? Hayır!' (s.312-353), 'Kim İçin', 'Neden', 'Nasıl': AB'ye Kenar Notları... [Mücadele (ATİK Yayın Organı-Almanya)], No:190, Mayıs 2005; Mücadele Dergisi, No:191, Eylül 2005), Yine 'AB Mevzuu'!...
4. Slavoj Žižek, 'Avrupa Tek Seçeneğimiz', The Guardian, 4 Haziran 2005.
 5. Mehmet Türkyay, 'Sol, AB'ye Nasıl Bakmalı?', Yol Dergisi, No:6, Şubat 2005, s.203-208.
 6. 'Kopenhag Kriterleri', Radikal, 12 Aralık 2002, s.8.
 7. Çiğdem Çıdamlı, "... 'Sosyal Avrupa' İthal Edilemez: Doğru Avrupa Deneyimi", www.sendika.org.
 8. 'Brüksel Zirvesi Bütçeye Kilitleniyor', Radikal, 18 Haziran 2005, s.11.
 9. Elçin Poyrazlar, 'AB Doruğunda Büyük Kriz', Cumhuriyet, 19 Haziran 2005, s.11.
 10. Bahadır Kaleağası, 'Avrupa'nın İki Ayrı Yarı', Radikal, 9 Temmuz 2005, s.9.
 11. "AB'nin Geleceği İçin Sıkı Kapışma", Radikal, 24 Haziran 2005, s.13.
 12. Yücel Özdemir, 'Zengini Zengin, Yoksulu Yoksul', Evrensel, 9 Mart 2005, s.10.
 13. Osman Çutsay, "Almanya'da Kriz Var!", Cumhuriyet Pazar, No:983, 23 Ocak 2005, s.6.
 14. 'Neonazi Sevinci', Cumhuriyet, 9 Şubat 2005, s.10.
 15. Alan Woods, '150. Yılında Komünist Manifesto', Komünist Manifesto'ya Önsöz, Londra, 26 Kasım 1997.
 16. 'AB Sosyal Şartı ve Boş Beklentiler', Kızıl Bayrak, No:2005/13 (13), 2 Nisan 2005, s.27.
 17. "Finlandiya'da Ekmek Kuyrukları Uzuyor", Evrensel, 29 Mart 2005, s.10.
 18. Engin Ünsal, "... 'Avrupa Şirketi' Dönemi", Radikal, 2 Mayıs 2005, s.11.
 19. Şükran Soner, 'Emeğin Avrupası (!)', Cumhuriyet, 19 Nisan 2005, s.13.
 20. Orhan Bursalı, 'Geleceğin Çekirdeği', Cumhuriyet, 22 Haziran 2003, s.6.
 21. 'Avrupalı da Orduya Güveniyor', Radikal, 3 Mart 2005, s.7.
 22. 'Uygar AB Ülkeleri Silahtan Kazanıyor', Cumhuriyet, 22 Ocak 2005, s.1-8.
 23. Mary Robinson, 'İnsan Hakları da Terörün Hedefi', International Herald Tribune, 21 Haziran 2002.
 24. 'Baskılara Kötü Haber', Cumhuriyet, 3 Şubat 2005, s.10.
 25. "Avrupa'nın Çifte Standardı", Cumhuriyet, 21 Ekim 2005, s.9.
 26. Gündüz Vassaf, 'Çokkültürlülük Çıkamazları', Radikal, 28 Kasım 2004, s.23.
 27. 'Schmidt: Türk İşçi Gelmemeliydi', Radikal, 26 Kasım 2004.
 28. 'Çokkültürlülüğe Tepki', Cumhuriyet, 17 Mart 2005, s.11.
 29. Ahmet Arpad, 'Nazilerin Çingene Soykırımına Anıt', Cumhuriyet, 6 Mart 2005, s.10.
 30. "Britanya'da İrkçi İşkence", Radikal, 5 Mart 2005, s.13.
 31. "Avrupa'daki İrkçiliğin Hedefi Müslümanlar", Siyasi Gazete, Yıl:2, No:12, Aralık-Ocak 2005, s.7.
 32. 'Uluslararası İnsan Hakları Raporu: Müslüman Düşmanlığı Artıyor', Cumhuriyet, 8 Mart 2005, s.11.
 33. Güven Özalp, "... 'İrkçi Raporu' Aldılar", Milliyet, 17 Şubat 2005, s.18.
 34. '26 Bin Yeni Yüz', Cumhuriyet Dergi, No:982, 16 Ocak 2005, s.12.
 35. Fehim Taştekin, "Yaşlı Kıtada 'İslâmofobi' ve Panzehir Olarak Türkiye", Radikal, 13 Aralık 2004, s.10.
 36. "Cenova'da Devlet Terörizmi", Z Magazine / Znet, sysop@zmag.org, www.zmag.org.
 37. 'Polis Devleti Yolda', Radikal, 13 Temmuz 2005, s.10.
 38. Mehmet Yilmazer, 'Kapitalizm ve Demokrasi', Yol Dergisi, No:7, Ağustos-Eylül 2005, s.38.
 39. François Châtelet, 'Liberal Denen Devletle Faşist Devlet Arasındaki İlişkiler Üstüne Varsayımlar', s.84-89; Maria-A. Macciocchi, Faşizmin Analizi, çev: Cemal Süreya, Payel Yay., 1997, içinde.
 40. Atilla İlhan, "Sistem İçin, Sistem'in Devamı İçin", Cumhuriyet, 22 Haziran 2005, s.8.
 41. Richard A. Falk, 'Dünya Düzeni Nereye?', Çev: Nusret Arhan, Metis Yay., 2005.
 42. Tayfun Atay, 'Sistem Sıkışınca İrkçiliğin Önünü Açıyor', Evrensel, 21 Nisan 2005, s.2.
 43. 'Özgürlükler Terörle Savaşa Feda Edilecek', Cumhuriyet, 11 Eylül 2005, s.11.
 44. 'Terörü Öven Vatan Haini Olur', Radikal, 9 Ağustos 2005, s.10.
 45. 'İnsan Hakları Rafa Kalkıyor', Cumhuriyet, 6 Ağustos 2005, s.11.
 46. Polly Toynbee, 'Çifte Standart Uyguluyorlar', The Guardian, 20 Eylül 2005.
 47. Mahmut Niyazi Sezgin, "İngiltere'de Nazi Rüzgârı", Cumhuriyet Strateji, Yıl:2, No:61, 29 Ağustos 2005, s.6-7.
 48. Mahmut Güreler-Murat Kışlalı, "Ekonomi Masası Türkiye Sorumlusu Verbeken: AB'nin IMF'den Farkı Yok", Cumhuriyet, 27 Eylül 2005, s.11.
 49. Tevfik Çavdar, 'Serbest Piyasa Masalı', Kızılçık Dergisi, No:25, Ekim-Kasım 2005, s.18.
 50. Yıldırım Türker, 'Yoksulluk Çirkindir', Radikal İki, 28 Ağustos 2005, s.3..●

*ILPS Avrupa Koordinasyon Konferansı'nda (26-27 Kasım 2005, Frankfurt/Main-Almanya) sunulan tebliğ.